

А віхола за плечі обійме.
Ото іще не наліталась взимку...
Такий смутний прощальний полонез.
Все буде добре. Не ридайте, Скрипко...

І срібні струни на собі не рвіть,
Тепло прийде, коли пора настане.
А віхола погасне й мимохить
Переросте у радісні органи.

І годі дослухатися... Тремкі
Сі прядива нестерпного чекання.
Не плачте, Скрипко... Хоч такі гіркі...
Такі смутні мелодії кохання...

Як пори року, світу і світів,
Їм дорогі хвилина, нота кожна.
Осінні перегони золоті
Весняні квітування переможні.

І ця зима – прощай, не повертай!
Так швидко тоне поміж нами крига,
Цвіте верба і пахне молочай
В передчутті останньої відлиги.

Бо сонячний смичок уже бринить,
В плакучих вербах і промерзлих липках
За хмарами просвічує блакить,
І тиша як ріка. Не плачте, Скрипко...
Наталя Дзюбенко-Мейс